

enkelte Valgkredse er fra omkring 20,000 op til omkring 100,000. Det er en Undtagelse, og det er kuriøst at se, at man aabenbart der har villet give de svagt befolkede Dele forholdsvis flere Kredse. Men den almindelige Regel er, at naar et Arrondissement har 99,000 Indbyggere, faar det en Valgkreds, og naar det har 101,000, faar det to. Bevægeligheden mellem 1 og 2 er praktisk set den, man har Brug for, naar man overhovedet vil tage andre Hensyn end det rent matematiske.

Det er altsaa, hvad vi stærkt fremhæve med Hensyn til den Rummelighed, der ligger i Ordet „omtrent“, idet vi med det samme stærkt fremhæve, at naar der skal tages Hensyn til Befolkningstætheden, maa det kun ske indenfor de Grænser, der fulgte af den grundlovgivende Rigsforsamlings Opfattelse i 1849 og følger af Indenrigsministerens Udkast. Ved den grundlovgivende Rigsforsamling i 1849 var Forholdet det, at man gav de 4 vestjydske Amter mellem 2 og 3 Folketingskredse mere, end de efter Reglen skulde have, og Nedgangen fordelte man paa det øvrige Land. Naar vi nu skulle gaa til en Valgkredsfordeling, maa vi tage mange andre Hensyn, hvis vi da ikke skulle omkalftre det hele. Det viser sig i den fra Indenrigsministeren sendte Skrivelse, at de Valgkredse, som lægges til Jylland, tages fra eet Sted, nemlig København. Men det gøres paa Grundlag af bestemte matematiske Regler, og vi fremhæve her, at man ved at tage Hensyn til Befolkningstætheden ikke bør gaa videre, end sket er ved Indenrigsministerens Udkast, altsaa at der skal være en bestemt Grænse.

Jeg har nu udførligt gjort Rede for disse to Synspunkter, dels den Rummelighed, der forbeholdes Fremtidens Lovgivningsmagt, og dels den Begrænsning, som sættes for den. Nu kan man sige: Dette betyder ikke noget. Kun hvad der staar i Grundloven og ikke, hvad der staar i en Betænkning, betyder noget. Men naar vi ikke tale som Jurister, men som Politikere, antager jeg, vi ville holde fast paa, at det dog betyder meget, hvad der staar i en Betænkning, og at hvad der er udtalt af Lovgivningsmagtens Repræsentanter, bør man tillægge Betydning. Den politiske Kamp, vi have ført her i Landet, viser noksom, hvor man kan komme hen, naar man mener at kunne forsvare at gaa bort fra Grundlovgivernes Mening.

Det var altsaa en Redegørelse for, hvad der staar i Ændringsforslaget, thi

det øvrige, de to sidste Punkter, ere kun Optryk af, hvad der allerede staar i Grundloven, idet vi have ment det hensigtsmæssigt at optrykke hele Paragraffen.

Imidlertid have vi i Udvalget ogsaa forhandlet om, hvorledes man i Fremtiden skal gaa frem ved Fastsættelsen af Valgkredsene, og man er da bleven enig om, at man ikke bør lade saa lang Tid hengaa som hidtil, inden man foretager Omdeling, for at afhjælpe Uretfærdigheder, der maatte fremkomme ved Stigning af Befolkningstallet paa enkelte Egne af Landet. Man mener, at der hvert 10de Aar bør foretages en Revision af Valgkredsloven, det er en Bestemmelse, vi ere enige om, og som jeg tror, man fra anden Side sætter Pris paa. Jeg skal derfor ikke undlade skarpt at fremhæve det. Et andet Punkt, der har været Genstand for Udvalgets Forhandlinger, er det, der berøres af det af 4 Medlemmer af Udvalget stillede Underændringsforslag, men derom skal jeg ikke udtale mig, før Mindretallet har haft Ordet. Lige saa lidt skal jeg paa dette Tidspunkt udtale mig om det af Højremindretallet stillede Forslag.

Jeg skal altsaa anbefale at stemme for det af Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem stillede Ændringsforslag.

Borgbjerg: Ved Sagens første Behandling tillod jeg mig — og vandt i saa Henseende Tilslutning fra flere Sider — at fremsætte en Kritik af det foreliggende Regeringsforslag, særlig paa to Punkter. Mine Indvendinger gik for det første ud paa, at Forslaget ved sin Ændring af det nuværende Grundlovsbud havde strøget det Lighedsbud, der utvivlsomt ligger i Ordene „1 til 16,000“. Endvidere beklagede vi fra vor Side, at Regeringen ved at fiksere Folketingets Medlemsantal til 132 vilde gøre en fremtidig Valgkredsrevision meget besværlig, idet der da ikke vilde kunne oprettes ny Kredse, uden at der samtidig blev nedlagt et tilsvarende Antal gamle Kredse.

Til disse Indvendinger er der, hvad jeg er meget glad for, ved Udvalgsarbejdet og den foreliggende Flertalsindstilling taget noget Hensyn. Man har været enig om, at naar Grundlovens § 32 skulde ændres, burde Ligelighedsbestemmelsen overføres. Den højtærede Ordfører har nu gjort Rede for sin Opfattelse af dette Forhold, baade for den Rummelighed, der efter hans Mening bør være, og for de Grænser, som bør være de absolutte for en fremtidig